

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske niedźeliske łopjeno

W Budyschinje

1. julija 1934

Bauzen

5. njedźela po štwjatej Trojizy.

Sczenje Łukaschowě 5, 1—11.

Nasche sczenje je nam se šchule snate pod napišmom: Pětra rybnjojenje. Ale na tajke waschnje je Pětr a jeho rybnjojenje najwažnišcha wěz, mjez tym so hewak w nowym šakonju šo Jesuž a jeho škutkowanje do šwětka štajitej. Šdnž pak na šapocžatk a zwišć pohladamy, potom štej Pětrowe rybnjojenje a powołanje wójmidli a šonž rjeczasa Knjesowych džělow na Pětře, a potom móhla nascha štawišna šěpje šo mjenowacž: Jesužowe rybnjojenje.

I. Jesuž chze ludži šojicž.

Nasche sczenje nam pokáže, kaš šo to jemu pola Pětra poradži. Jesuž a Pětr nještaj wjazy jedyn druhemu nješnaty. Do nascheje štawišny sczenje nam powjeda, šo šon Knjes do Šchimanoweho doma pšchidže, hdžež Pětrowa pšchidhodna macž na šymnizu šhora ležesche, a ju wuhoji. A tola Pětra dženzka šako w jeho štarym wšchědnym šajšojštwje nadešdžemy. Pětr hišchže njewě, ššto šon Knjes wot njeho chze. Wón hišchže po šwojich šamšnych pucžach šhodži, a Jesuž jemu da čžinicž. Šud šo š temu Knjesej čžišchžež, Pětr pak čžini, jako by Jesuž jeho ničžo nještarak, ale šwoje šncže pšokasche. Šako pak šon Knjes potom š jeho šódže předuje, dnrbj Pětr šwoje džělo škožicž a nětk behorunja pošklucha.

Ale kaš džiwne, hdž potom šo šako powjeda: „A hdž wón běšche pšhestak rěčecž, džesche wón š Šchimanej: Dowješ šo na šlubinu a wupšhestrej šwoje šncže š šojenju.“ Šunje je šon Knjes tak možniwje š wutrobam škapak, šo dnrbjeli myšlicž: Nětk budže želešo šowacž, kaš došho je čžopke. Šěšto šeho myšli na tajke wšchědne wono. Ale Jesuž njecha ničžo pšchewatacž, tehodla wón Pětra pšches pšchikašnju pruhuje, kiž je wšchemu našonjenju napschecžo: „Dowješ šo na šlubi-

nu, — nětkle rano, hdž jašne šlončžo šwěcži a rybn wšcho widža — a pšhestrej šwoje šncže š šojenju!“ Pětr nje-pošklucha na šwój rošum, ale na Knjesowe šłowo, a woni wobšamknu wulku šyłu rybow tak, šo šncž šo torha. To Pětr njebě docžakak, tež njebě šakšlužik. Šohnuty wot tajkeje Jesužoweje Bóšškeje možy š Knjesowymaj šolenomaj padnje a rjeknje: „Knježe, dži wote mnje won, pšchetož ja šym hrěšny čžlowjek!“ Šaž došho je šo š druhimi pšchirunak, wón šo nješdasche šóršchi šncž kaš drušy. Šesužej a jeho Bóšškej pošnomozy napschecžiwio šwój hrěch pošnaje. Šam čžwišche šon Knjes jeho mēčž. Nětk móže na njeho pošnosčž šwojeho šohnowanja wuššpacž. Nětk Pětr wě, ššto šon Knjes wot njeho chze. Šnrbj temu Knjesej šo dowěricž a žyle šwoje žiwjenje do Knjesoweje šlužby štajicž. „A woni wjedžechu tej šódži š brjohej a wopušchčžichu wšchitko a džechu ša nim.“ Pětr a jeho towaršchojo nakójichu wulku šyłu rybow a buchu pšchi tym šami pošadnjeni.

Jesuž njecha jenož Pětra šojicž, ale wšchitkich ludži. Šež naš je š šebi čžahnył š luteje dobročžiwosčže wot přenjeho dnja nascheho žiwjenja. Šichtón njeje to tak rjenje rošestajik kaš našy Luther we wukładowanjach ššojch artifelow nascheje wěrn. Šež nam njeje šon Knjes žadny žušy. Šak šusto je naš na pucžu nascheho žiwjenja šetkaš a je pšchecželnje š nami rěčak. Šsmny jeho šłóš šlyšcheli? Šbo nje-mějachmy ša njeho šłuch, dokelž šo še wšchem možnym šaběrachmy, jenož niž š tym, šštož našdu šušchu nastupa? Šsna-no šmy jenož na nasche šemšte powołanje, našy wužitk, naše štarosčže a nušy špominali. Šesuž š nam pšchistupiwšchi je pšchezo šako naš pošnył: Šotwješ šwoju šódž trochu wot brjoha, wostaj šo šwilku wšcheho a poškluchaj na mnje! Šo jeho pucžach, njeh džēja pšches štarosčže abo šohnowanje, š tomu pšchidžemy, šo my šo šami šesnajemy. Šotom jeho štrošht tež nam pšacž: „Njeboj šo, pšchetož ja šym čže wu-

mohł, ja bym cze i twojim mjenom wołał, ty by mój!" Hdyž bym wot njeho popadnjeni, wón naž wjazy njewopuszczł, ale naž i swojim towaršam sczini a naž kiwa, so bychmy jemu pomhali czahnyć sa wulkej byczu, kotruž je do morja człowjestwa puszczł, so by wulku byku woblamknł sa njebjeske kralestwo.

Jesuz chce ludzi kóncz; chce pał jich kóncz psches ludzi. Komu tu praschenje njepšchindze: Kak mohł ja tu sobupomhacž? Mam we swojim powołanju telko džela, so njemóžu wyschšche teho hišchje něšto druhe na so wsacž. Wšchał tež njewem, kak měł so džela pschimacž. To drje je duchowneho wěz. Haj wschał, to je jeho sastojnstwo, tola jenož jeho njeje, ale je wěz kóždeho praweho Knjesoweho wuczomnika. To kóžde semške powołanje wulke a wažne sczini, so my ewangelšy wemny, so bym wot Boha do njeho postajeni. Powołanje pał njeje nam jenož i temu date, so bychmy i nim žebi swój wschědny chłeb sažkuzili. Kóždy so wot Boha staji do mjenšcheho abo wjetšcheho wotrježa ludzi a dostawa i im nadawki sa nich. Čzeledž dyrbi psches swěrnju službu a čestne rhodjenje pokasacž, so je wot Khrystuža sapšchijata, kaž so w kěrłuschu spěwa: O sbóžny dom, hdyž služomni tež wjedža, so Bože woło na nich ledžbuje, a wschědnje radži prógowacž so chzedža, so wschitko tu po twojej woli dže; kiž tebi, Knježe, služicž w myšlach maja w sprawnej ponižnosći, i lubosću a i wješelom wscho dželo wobstaraja, we małych wězach stajnje swěrnju by. Hospodar ma w swojim domje i měšnikom bycž a so samolwity sačuwacž sa čelne a sa duchowne derjehicze swojich domjazych. Wón Jesužej pomha sobu bycž czahnyć, hdyž i nimi po wječeri krotku nutrnosć wotměwa, hdyž jich pschezo sažo napomina, njedželu kemschi rhodžicž a so tež swěrnju i Božemu blidu djeržecž, tež hewał čestne žiwjenje wjesč. Kmótlja pschi kschćenizy služba, so chzedža so sobu sa to staracž, so so kschćenizy woczehnje w bojošći a we napominanju i temu Knjesej, so bychu człowjekojo Boži byli, i wschemu dobremu skutku hotowi. My starichi njechamy sa bycž Knjesowe słowo: „Dajcže džeczatkam ke mni pschincž a njewobarajcže jim, pschetož tajkich je kralestwo Bože!“ Wuczerjo maja strážowacž nad duschami swojich schulskich džeczki jako czi, kiž maju sličbowanje dawacž sa te žame. Zyrkwinszy pschędstejiczerjo nimaja jenož nadawki, na zyrkwinske pjenješy hladacž, so njeby so tny pschewjele pschetrjebało, ale wjele bóle maja swojemu duchownemu pomhacž w zyrkwinskim džele, so by so bohobojošć a čestne a dobre wašnje we wožadže hladało. Kóždy kschćenizy, njech je muž abo žona, stary abo mlody, nima so jenož njedželu, ale tež pschi wschědnym džele wchudžom jako kschćenizy, to je jako Knjesowy wuczomnik wopokasacž. Kajka była skladnosćow, naschemu Knjesej jako jeho towaršchojo pomhacž, bycž czahnyć, kotruž je pschestrěl, so by ludzi kóncz! Tu ma kóždy wožadny swoje městno, a čim mjenšche to je, čim swěrnjšcho jo móže wupjelnicž i žohnowanju žykeje wožadny. Wónajemy samolwitosć nadawka nam postajeneho. Prožmy jeho wo jeho pomoz. A potom podajmy so do džela, Bohu česćzi, naschemu ludu i žohnowanju! Samjeń.

Džafujmy so!

Džafowali bym so tola hižo. Kak mohło to hinał bycž! Njewjedra pschicžechu a pschinježechu deschczik, hnadny deschczik, ta dołho woczafowany deschczik, tak nutrnje wuproschenny deschczik!

To dyrbiachmy so džafowacž, to džafowachmy so žant wot so, dofelž hinał njemóžachmy. Deschczik njebe tola jenož hona a rostliny wošchewik, ale tež naž człowjekow.

Hrimanje a blyk běšche drje wyschšche naž. Ale wyschšche wscheho běšche hnada, luta Boža hnada!

„Wjetšcha dnžli Boh Knjes nusa njebudže!“ bym spěwali prjedny, bym nětk snowa kaž tak husto nashonili. Twotewrja so wutroba, to woczinja so ert, a my so džafujemy Bohu, „kiž wichor, wětry wodži a wschitke mróczele“. A my so jemu dowěrjamy snowa i čžekom a i duschu, i žylym žiwjenjom, a tak tež se žnjemi na honach. My so modlimy. A nascha modlitwa je džaf a próstwa a dobroproschenje.

Biblija — ludowa kniha.

We Wittenbergu wuhotuja lětka, sa lěto 400lětneho jubileja žykeje Lutheroweje Biblije, swjedženšku wustaježnu. Tuta chce pokasacž, kak je Luther strosmitł, sczinič Bibliju tak prawje knihu němškeho luda. Wustaježna budže w snatym domje: Lutherhalle.

Tuta wustaježna Biblije je wěscže hódne wufhwaljenje Luthera a jeho skutkowanja sa žyly lud a kraj, haj dozyla sa człowjekow. Dofelž Luther němškemu ludej Bibliju w maczernej rěczi da, ma tež našy žerbški lud, maja człowjekojo dozyla Bibliju w maczernej rěczi. Ale — a nětk pschindze wulke, roschudne praschenje: Je Biblija tak kniha němškeho luda a runje tak žerbškeho luda, kaž je Luther to chzyl a kaž to mjeno „ludowa kniha“ praji? Wobmjeshuj tuto praschenje, a wono rěka: Je Biblija — twoja kniha? Twoja kniha — niž jeno tohodla, dofelž by ju sa tuni pjenješ kupicž mohł, niž jeno tohodla, dofelž ani pjenješka njetrjebašche na nju wažicž, ale ju došta jako dar abo ju namrě, ně, tohodla, dofelž ju lubujesh, žebi ju wažish, dofelž ju čzitaš, dofelž we njej pytaš tak, kaž Jesuz Khrystuž to chzylšche.

Biblija — haj, je wona tak ludowa kniha, je wona twoja kniha?

Kak je? Hdyž ja žam něšto mam, wo čimž so powšchitkownje wjele rěczi, saberam so ja wožebje i tym. Nětkle pał so wo Bibliji, wo tej Bibliji, kotruž ty tež maš, telko rěczi a pschje a jedna! Saberasš so Ty se swojej Bibliji? Woni telko wo njej, pschecziwo njej a sa nju rěcža, a pschu, wobhonješ so ty runje tohodla swěrnju w njej, we swojej „žykej“ Bibliji? Pschetož Biblija je jenož tak dołho Biblija, dołhož je žyła, t. r. dołhož je czi w njej Stary a Nowy Testament sjednocženy do žyłka. Tutón žyłk je Biblija — kniha wschěch knihow.

Do žyła! Hdy by ty swoju Bibliju pošledni krotč woczinił? Hdy by w njej něšto pytal? Hdy by w njej něšto wobschěrnjšche a w swižku čzital?

Biblija — ludowa kniha. Haj, ale prjedny hacž wona to je, dyrbi wona twoja a moja kniha bycž!

Ewangelšy wo žykej Němškej.

Ewangelška žyrkej Staropruskeje unioy ma jich 19620011 duschow, Sakska Lutherška žyrkej 4 465 880, Hannoverška 2 414 232, Nassau-Hessenška 1 680 608, Durinskša 1 477 494, Schleswig-Holsteinskša 1 420 777, Hamburgška 1 006 206, Braunschweigška 464 175 a Oldenburgška 321 124. Tute ewangelške žyrkwoje by hižo w tym wustim swižku, kotruž

„Němsku Ewangelsku zyrkej“ mjenujemy. Swonka tutoho swjaska steja krajne zyrkwe kaž Württembergska | 1 722 295 duschemi, Bayeriska na prawizy rěki Ryna | 1 598 112 duschemi, Badenska | 895 609, Hessen-Kasseliska | 860 282 duschemi a druhe mjenske.

To je liczeny po duschach, po tnych, kiž su po sapisku ewangelszy kšesczijenjo.

Zyrkwinske smyhlenje pak njewotwizuje wot tutnych liczbow, ale wot druheho. So spósnajesch wošebje na tym, kať k spowjedzi khodža; pschi tym pak pschidamy, so tež tole hišcže poslednje rosšudzenje njeje wo tym, hačž by i zylkej wutrobu ewangelski abo niz. Sajimaze je, něšto šhonicž, kať nětk w jenotliwych krajnych zyrkwjach k spowjedzi a k Božemu blidu khodža.

W Staropruskej Unionje je 100 duschow 21,40, w Sakskej 21,89, w Hannoveriskej 40,47, w Nassauiskej 32,63, we Hessenskej 41,23, w Frankfurtze 15,58, — poslednjeje dwě tworitej Nassau-Hessensku zyrkej — w Durinskej 18,68, we Schleswig-Holsteinskej 11,03, w Hamburgiskej 5,9, w Braunschweigiskej 16,42 a w Oldenburgiskej 9,01, — we Württembergiskej 35,38, w Bayeriskej na pr. R. 58,08, w Badenskej 37,52 a w Hessen-Kasseliskej 52,41.

Tajke pschirunowanja móžeja nam wjele prajicž. Pschi tym mašch wjele rozpominacž wošebje w cžachu kaž našch. A komdžicž a dlhicž so nješměsch, ale wschitko cžinicž, so by był ewangelski kšesczijan, kiž je ewangelski niz tehodla, dokeľž je staw ewangelskeje wošady, a tež niz tehodla, dokeľž w ewangelskej wošadze k spowjedzi khodži, ale tohodla, dokeľž je i duschu a i wutrobu w ewangelskej wěrje i Bohom sawjasany tak so hinať njemóže hačž bycž ewangelski kšesczijan, i Bohom w ewangelskej wěrje, dowěrje a šwěrje i Bohom sawjasany.

Dodawajo pschitajimy tu hišcže licžbn ewangelskich krajnych zyrkwow Němskeje:

Mecklenburgska 731 031 duschow, Pšalžska 544 991, Anhaltiska 319 129, Bremeniska 290 446, Evang.-reformirka Hannoveriska 228 775, Lippiska 154 050, Lübeckiska 121 093, Waldeck a Pyrmontiska 61 877, Schaumburg-Lippiska 47 001, Lübeckiska w Oldenburgiskej 45 895, Birkensfeldiska 43 721. Ke tutym pschidžělischtej so hišcže Bratrowska zyrkej | 9 640 duschemi a swjask šwobodnych reformirskich wošadow je 33 000 duschemi.

Dozyla šmy měli prjedy w Němskej 28 jenotliwych ewangelskich zyrkwow. Mjes tym pak su so něotre mjes šobu hižo do wjetšich zylkow šjednocžike kaž na psch. Hessenska, Nassauiska a Frankfurtiska.

Tak ma kóždn šdobom pschehlad wo ewangelskim wobnydlerštwje jenotliwych krajow kaž dozyla Němskeje.

Diafonija.

Neudettelsau. Tuto mjeno cžitach pschezo šašo ras. Tam je wulki wustaw diafonikow, a lěšja je 80 lět, so bu tutón wulki šutt kšesczianskeje lubošcže šažony. Šlowna šhromadžina tuteho zylcho šutka a wustawa bě tohodla wošebje šwjatocžna. Biskop D. Meiser předowašce, a to wo Eph. 4, 11, 12. Mjes druhim wón rjekny: Diafonija je wušuttowanje zyrkwineho žiwjenja. Diafonija dyrbi tohodla kručže šažony bycž na wušnacže. Saměr diafonije je, hubještw šcžinicž trošchtowane hubještw.

Tutón zylch wulki šutt Neudettelsauskich diafonikow je nastajnje pschiběrať. Tež tuta šlowna šhromadžina móžesche šašo wo powjetšchenjach wuradžowacž. Natwarja nowy wulki dom; položju tutoho nowotwara čžeja ša šotry wužicž, so bychu tam po dolhim, šwěrnym šuttlowanju cžichi wječor žiwjenja namakale a wužiwale; w druhej položju čžeja šhore a šhipre žónške šaměštnicž.

So bychmy pschezo bóle kěđžbu měli džělo diafonikow! W nim je šo tola runje w poslednich lětdžekatkach wotpada a njepschecželštw, cžěžkeho wojowanja a wulkeho pruhowanja jewiša žiwa móž kšesczianskeje wěry a kšesczianskeje lubošcže. —

W tutym šwisťu budž na to pošasane, so 1. meje wustaw diafonikow Hensoltshöhe šwój 25lětny jubilej šwjecžesche. Na 8000 hoscži šwjecžesche jón šobu. So šo tutón wustaw šažoji, je šašlužba šabrikšeho direktora Mehla. Šnaty duchowny Moderšohn mějesche šwjedžeške předowanje. Wón w nim wupraji: diafonija je džak ša wopor na Golgatha. Lubošcž, kotruž diafonija w šecžej Němskej wušywa, čže cžěmnu šemju jašnišchu šcžinicž. Našch cžasž nima žaneho respekta psched pobožnymi šłowami; wón čže šutki widječž. Diafonija čže šobu pomhačž, pošasacž, so je Khrystuš žiwy.

Tutón dom diafonikow ma, hačž runje haťle 25 lět wobšteji, 900 šotrow w džěle. Došta tohodla na šwojim jubileju tež wjele džaka a pschipošnacža, tak tež wot zyrkwineje wušchnoscže.

Šchtož do Drježdžan pschidžje a w Nowym Měscze po Budyšiskej dróšy džje, pschidžje tež nimo Drježdžanskeho mačěrneho doma diafonikow, kotruž ma tam a dale hačž k Lobju šwoje domy, tež šwoju nowu modernu zyrkej. Š tuteho doma wukhadža wjele lubošcže a woporniwoscže do traja a do luda. We wulkej šhorowni štaj tak někotry šhorn, tak něotra šhora — tež i Lužizy — pomoz pntaloj a ju tež i Božej pomozu namakaloj — a nimo toho wjele lubošcže.

Tuž wopošajmy lubošcž tutej lubošcži a cžescžujmy šebi diafoniju a diafoniky!

Šarať a ministerpresident.

To rěka: šarať bě ministerpresident, niz, so byšhtaj šo něhdže šarať a ministerpresident šetkałoj.

Bě to w njeměrných a šacžěmnjených lětach po wójnje tam pschi ranšich mjesach. Šarať Hegemann we wošadže Schrynten bojšesche šo wo šwoju wošadu a tuž tam wuwola republiku, jako Polazny a wojowanje i nimi bóle a bóle hročachu. Šarať šam bu ministerpresident tuteje republiki. Tak bu wošada šamoštatny štat a móžesche šamoštatnje wo šebi rosšudžicž.

A wona rosšudži šo wěšo ša Němsku. Tak bu tamna krajina Němskej šdžeržana.

Psched krotkim džělesche šo šarať Hegemann wot šwojeje wošady. Wuhotowachu jemu šwjatocžnosčž, na kotrejž tež na tute jeho politiske šašlužby špominachu, kotrejž šebi jako ministerpresident republiki Schrynten ša tutu kaž ša Němsku šobny.

Zyrkej a štat.

Wěrowanje. Hamburgski biskop je šakasak, wěrowacž wšlich, kotřiž su tak mjenowane wušwjecženje mlodžiny došli. Tucži maja, prjedy hačž šmědža šo dacž wěrowacž, do

nabožneho roswučowanja khodzicj a hebi to wobkhwědzcj dacz. Chzeja tam wohebite roswučowanja sa tajkich pschiprawicj.

Wróczo do zyrkwje. W někotrych krajinach sakskeje provinzy bě liczba tych, kiž chzeja wróczo do zyrkwje, tak wulka, so bu wožadny nawrót do zyrkwje hacj na dalsche sawrěcž dyrhbjeli. Tak je na pschiklad wožada Schkeuditz wobsamka, 1. julija tajke sawrjecze hacj na dalsche wuprajicj.

W Pólskej chzeja protestantajo evangeliske arzbiskopstwo jakožicj. Evangeliska zyrkej schkoduje w Pólskej, wohebie we bywškej Pósnaniskej s tym jara, so je tam jara roslezana a rospróchena a so tam swjasli a swiski pobrachuja.

Młodžina. Schlesyjski wjednik nationalsozialistiskeje partaje dopomina na to, schtož je mjes němskim biskopom a wjednikom młodžiny wuczinjene. Wón praji: so maja so wscheho wostajicj, schtož evangelisku młodžinu mjerja. Tak ma so evangeliskej młodžiny pschewostajicj kaž wuczinjene, kóžda 2. a 4. njedzela měřaza a pónđzela a pjatk kóždeho tydženja. My njesčzelemy naschu młodžinu do džela evangeliskeje młodžiny, ale kóždemu dyrbi móžno hycj, so na wuhotowanjach evangeliskeje młodžiny wobdželicj, hdyž to chze. — W tym a doznyla w rosdželenju cžaka drje so nětk to a tamne pscheměni. Bu tola 23. junija snowa na to pokasane, so ma njedzela kłushecj kwojbie, t. r. so ma tu młodžina njedzela sa kwojbu a we kwojbie hycj. To pak reka sa kšesczijanstu kwojbu, so džejja tež hromadze kemski. A tež s kemskichodom so něšto pscheměni. Statna młodžina, tak mjenuja mužsku a žónsku młodžinu nazionalsozialistiskeje strony, nje khodži wjazy po pschikasni kemski; kóždemu jenotliwemu je pschewostajene, hacj kemski dze abo niz. Tak móže tež nětk kšesczijanski mladny hólz, kšesczijanska mloda holza pokasacj po kwojej woli, hacj kšesczijaniku wěru hajitaj abo niz. S tym pak ma nětk snowa kšesczijanski starschiski dom zny a polny nadawk, wukublacj wěrjazu kšesczijanstu młodžinu a so sa to staracj, so džeczi, a niz jeno džeczi, so wschěstawy khodza tež do Božich kłuzbow, wohebie tež, so khodza k spowjedzi a k Božemu blidu, so so maja do kšesczijanskeho domjazeho a wožadneho žiwjenja. S tym so ma hycj nětk njedzela bjes wuhotowanjow a kłuzbn swizuje, so budze kobotu młodžiny sa to data a so schula wobkhowa sa kwoje nadawki sbytkne 5 dnjow, tute pak znye. Tuto srjadowanje namaka wěcze pschihlořowanje wschěch kwojbow; jemu pschihlořowachu tež, jako němski minister Rust tole w Mnichowje wošjewi, tam we wulkej shromadžišnje pschitomni wuczerjo.

We **Wittenbergu** běchu so 14. junija wjednižy evangeliskeje zyrkwje seschli, so bychu džekali sa dobre a lepše zyrkwje. Na radnižy běchu shromadženi a němski biskop Müller wjedžesche shromadžišny. Wón tež rosprawjesche a nimo njeho wohebie tež prawisnik zyrkwineje wyschnoscze, dr. Jäger.

Wschelake s bliska a daloka.

W mělcze **Nachen** buschtaj dwejo wobskorženaj, so staj na dnju Božeho cžeka Bože kłuzbn kasny a woltar powalikoj. Teju sakudžichu k jastwu na schěcž měřazow.

Swony. Najwjetschi s tijoč swonow evangeliskeje zyrkwje we wožadze Rainicht w namjesnej krajinje ma pod wulkim hokatym kšizom napikmo: „Im neuen Reich der alte Gott möge uns helfen aus aller Not!“

S Wina. Evangeliska wožada hłowneho awstriskeho města Wina wošjewi, so jich w přenim schtwórcj lěcze 1934 we Winje 10 000 k evangeliskej zyrkwje pschistupi. W lěcze 1933 doznyla bě jich to 2200. Politiske wobstejnoścze bu kobotu na tym wina, so so jich tam telko wot katolskeje zyrkwje dželi. K tomu pschindu druhe pschicžiny: cžinja wscho móžne, so bychu wustupny snjemžnili, to pak sažo roshorja a wustupny pschiběraja: tak wostajichu samolwjenja sa wustup měřazny dołho ležo; tak chzychu kamo tych, kiž chzychu wustupicj, pschepytowacz, hacj nejšbu duchakhoru. — Naspomnjene licžby płacža jenož sa evangelisku zyrkej Augsburgskeho wusnacža. Nimo tuteje ma Awstrijska tež hišcže evangelisku zyrkej helwetiskeho wusnacža, t. r. reformirtsku zyrkej. Tuta mějesche tam 14 000 duschow. Tež wona je w naspomnjonym cžaku wjele pschidobnja.

S Budestez. To bě wohebity rjany džej sa Budescžanstu wožadu, hdyž móžesche njedzela tydženja kwoj 600lětny jubilej kwojecicj. W Božim domje so sapocžesche kwojedžen a přenja kwojedženiska Boža kłuzba bě wopytana wot něhdže 1000 wořobow. Wožada mějesche wohebite wješele na rjanym starym woltarje, kiž bě rjenje wobkhwětlenny a kaž we kłonzu psched wožadu stejese. Woltar je s lěta 1688 a je wuhotowany wot Hendricha Kauderbacha. Farar Budescžanskeje wožady bě tehdy, jako so nowy woltar natwarjesche nasch njesapomnity Michal Frenzel, kiž w lěcze 1706 w Budestezach wumrije a kotrehož row dženkha hišcže pódla zyrkwje so namaka. W kwojedženiskej Božej kłuzbnje stejachu tež na woltarju stare kwoeczniki s lěta 1655 a kwojate kwojbe s lěta 1687. Božej kłuzbnje so pschisamkne nutroscj pschi pomniku na pohrjebnišcžu. A nětko pschibjera kóždu hodžinu pschezo bóle a bóle žiwjenje na wschěch drohach wšy, pschezo wjazny ludži pschinyšechu automobile a želesniza do Budestez. Kelko cžlowjekow tu bě, móžesch s teho spósnacj, so bu so 5000 kwojedženiskich snamjeschlow pschedake, a kelko jich žane hišcže njemjesche! Wschitzy cžachach na kwojedženiski cžach, kiž wjele rjaneho pschicžesche. Dha widžesche na jonym wošu Michala Frenzela, tak wón bibliju do kšerbsteje rěcze pschekožesche a tak bibliju nutrneje wožadze, kiž na wošu w kšerbkich draštach kšedžesche, wukadowasche. Na druhim wošu kšedžach kšerbste pschedlžy, kiž pilnje džekachu a pschi tym nasche rjane kšerbste spěwy spěwachu. Psched nimi jechachu kšerbžy krajoje, tam sažo cžehnjesche kšerbki iwaž nimo, družki we Sslepjanskich draštach, kiž wohebie so lubjachu. Kiž njeje to widžak, je wjele skomdžik. — Budescžanska zyrkej je jena s tych přenich byla, hdyž je so po reformaziji w Lutherowym duchu Bože kłowo a kwoj. sakrament pschicžak. Njed s njeje na wješ, kiž na 600 lět wróczo hlada, hišcže wjele žohnowanja wuđže!

Na pucj.

Wscho, schtož so stanje, ma nam něšto prajicj. Prashenje je, hacj hebi ty dasch schto prajicj. Dasch hebi ty schto prajicj?

Distowanje: Sa 6. po Tr. W... s w 5. — Sa 7. a 8. po Tr. je postarane.

Samoktoły redaktor farar Wyrzacj w Nosacžizach (Nostiz b. Weisberg). Naklad Sšerbsta hłowna předašča konferenca w Budyschinje. — Cžishecj „Sšerbste Nowiny“ w Budyschinje. — Wukhadža kóždu kobotu a płacž schtwórcžlětnje 108 pjenjeřtow.